

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Miroslavy Kašpírkové a JUDr. Petra Kuchynky Ph.D. ve věci

žalobce: **T.P. , bytem ...**
zastoupen daňový poradcem Ing. Ladislavem Kubicou, se sídlem
Rokycanova 1929, Sokolov

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství, se sídlem Masarykova 427/31, Brno**

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2017, č. j. 28195/17/5300-21442-712226,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2017, č. j. 28195/17/5300-21442-712226 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí – platebnímu výměru na pokutu za nepodání

kontrolního hlášení ani v náhradní lhůtě vydanému Finančním úřadem pro Karlovarský kraj dne 7. 3. 2017 pod č. j. 10449/17/2406-50524-404707 (dále jen „platební výměr“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Platebním výměrem byla žalobci podle § 101h odst. 1 písm. d) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty“ či „ZDPH“), uložena pokuta za nepodání kontrolního hlášení ani v náhradní lhůtě za období 1. čtvrtletí 2016 ve výši 50.000 Kč.

II.

Žaloba

2. Žalobce uvedl, že dne 7. 3. 2017 vydal žalovaný rozhodnutí o uložení pokuty za pozdní podání Kontrolního hlášení k dani z přidané hodnoty dle § 101h zákona o dani z přidané hodnoty za období 1. čtvrtletí roku 2016. U žalobce šlo o první povinnost podání tohoto kontrolního hlášení. Vlastní daňové přiznání bylo na velmi malou částku, pokuta drakonicky přesahuje vlastní daň. Pozdní podání tohoto hlášení nezasáhlo podstatným způsobem do možnosti vyměřit daň, případně zkontrolovat daň souvisejících daňových subjektů, protože kontrolní hlášení neobsahovalo žádné významné částky (viz příloha). Podávání kontrolních hlášení v zákonem neupravené a svým rozsahem nepřiměřené formě shledal Ústavní soud jako neústavní zásah do práv občanů. Přestože Ministerstvo financí a Generální finanční ředitelství ve svých proklamacích sdělovaly, že zvláště v počátku zavedení kontrolního hlášení budou postupovat s tolerancí k nezávažným pochybením daňových subjektů, bylo vydáno napadené rozhodnutí. Žalobce se proti udělení pokuty odvolal, ale žalovaný shledal postup jako přiměřený. Výše pokuty je neodůvodnitelně nepřiměřená pochybení žalobce. Nepřiměřeným způsobem zasahuje do hmotných práv žalobce a vymyká se několikanásobně stanovené dani v průběhu několika let.
3. Žalobce dále uvedl, že odkazuje na souběžně podanou žalobu na udělení pokuty za období 4. čtvrtletí roku 2016, kdy součet pokut dosahuje částky 80.000 Kč a její okamžitá úhrada je pro žalobce dost obtížně splnitelná bez podstatného zásahu do výživy rodiny. S ohledem na udělení pokuty v úrovni, která několikanásobně překračuje vlastní daň, u subjektu, který vykazuje nízký daňový obrat, a stanovení těchto pokut částkou neumožňující toleranci a zohlednění míry závažnosti pochybení, spolu s neústavností zákonného znění ustanovení zákona o dani z přidané hodnoty, se žalobce obrací na soud, aby přezkoumal rozhodnutí správního orgánu a shledal, že uvedená sankce je nepřiměřená a nezákonná s ohledem na znění základních zásad daňového řádu a Listiny základních práv a svobod.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že i nadále setrvává na právním názoru uvedeném v napadeném rozhodnutí a plně odkazuje na skutečnosti v něm uvedené a obsah předkládaného správního spisu. Dle žalovaného následky za porušení povinnosti související s kontrolním hlášením stanoví § 101h odst. 1 ZDPH. Pokud plátce nepodá kontrolní hlášení ve stanovené lhůtě, vzniká mu povinnost uhradit pokutu ve výši: 1000 Kč, pokud jej dodatečně podá, aniž by k tomu byl vyzván; 10.000 Kč, pokud jej podá v náhradní lhůtě poté, co k tomu byl správcem daně vyzván; 30.000 Kč, pokud jej nepodá na základě výzvy ke změně, doplnění či potvrzení údajů uvedených v podaném kontrolním hlášení; nebo 50.000 Kč, pokud jej nepodá ani v náhradní lhůtě. O povinnosti platit pokutu rozhodne správce daně podle § 101h odst. 4 ZDPH platebním výměrem a současně ji předepíše do evidence daní. Platební výměr vydaný správcem daně je tak pouze deklaratorním rozhodnutím, kterým je plátcí daně oznámena povinnost uhradit pokutu, jež plátcí vznikla přímo ze zákona. Pokuta je podle § 101h odst. 5 ZDPH splatná do 15 dnů od právní moci rozhodnutí o pokutě. Účinná právní úprava přitom neumožňuje správci daně správní úvahou ovlivnit, zda či v jaké výši bude pokuta dle § 101h odst. 1 písm. d) ZDPH platebním výměrem uložena. Pokud

jsou splněny podmínky vzniku povinnosti uhradit tuto pokutu obsažené v § 101h odst. 1 písm. d) ZDPH, je správce daně povinen uložit plátcí daně uhradit předmětnou pokutu, a to právě v té výši, která je stanovena ZDPH.

5. Institut kontrolního hlášení k DPH je součástí tuzemské právní úpravy od 1. 1. 2016. Povinnost podat kontrolní hlášení má podle ustanovení § 101c odst. 1 ZDPH každý plátcé daně, jež splní některou ze zákonných podmínek. Kontrolní hlášení se v případě fyzické osoby podává ve lhůtě pro podání daňového přiznání, přičemž tuto lhůtu nelze prodloužit, tak jak vyplývá z ustanovení § 101e ZDPH. Nesplnil-li daňový subjekt povinnost podat kontrolní hlášení ve stanovené lhůtě, vyzve jej dle ustanovení § 101 g odst. 1 ZDPH správce daně k jeho podání, a to v náhradní lhůtě do 5 dnů od doručení výzvy. Pokud daňový subjekt kontrolní hlášení nepodá ani v náhradní lhůtě 5 dnů ode dne doručení výzvy k jeho podání, vzniká mu dle ustanovení § 101 h odst. 1 písmo d) ZDPH povinnost uhradit pokutu ve výši 50.000,- Kč. O povinnosti platit tuto pokutu rozhodne správce daně platebním výměrem a současněji předepíše do evidence daní dle ustanovení § 101 h odst. 4 ZDPH.
6. Vzhledem k tomu, že žalobce nepodal kontrolní hlášení za období 1. čtvrtletí 2016 ve lhůtě stanovené zákonem, tj. dle ustanovení § 101e odst. 2 ZDPH, vydal prvostupňový správce daně dne 2. 5. 2016 výzvu k podání kontrolního hlášení v náhradní lhůtě do 5 dnů od oznámení této výzvy v souladu s ustanovením § 101 g odst. 1 ZDPH, evidovanou pod č. j. 511400/16/2406-50524-404708. Výzva byla doručena žalobci do datové schránky dne 4. 5. 2016. Náhradní lhůta pro podání kontrolního hlášení marně uplynula dne 9. 5. 2016. Až dne 5. 6. 2016 podal žalobce kontrolní hlášení za období 1. čtvrtletí 2016 evidované pod č. j. 600790/17. Dne 7. 3. 2017 vydal prvostupňový správce daně platební výměr na pokutu za nepodání kontrolního hlášení v náhradní lhůtě ve výši 50.000,- Kč, evidovaný pod č. j. 10449/17/2406-50524-404707.
7. Vzhledem k tomu, že v daném případě byly naplněny podmínky skutkové podstaty uvedené v § 101h odst. 1 písm. d) ZDPH, byl prvostupňový správce daně povinen pokutu za nepodání kontrolního hlášení v náhradní lhůtě uložit, a to ve výši 50.000 Kč. Tato pokuta vzniká *ex lege*, tedy ze zákona, správce daně tak nemůže správní úvahou ovlivnit, zda či v jaké výši bude tato pokuta uložena.
8. Žalovaný dále uvedl, že ve věci individuálního posouzení důvodů vedoucích k nepodání následného kontrolního hlášení obsahuje ZDPH jiný institut, a to prominutí pokuty za nepodání kontrolního hlášení, který je obsažen v § 101k ZDPH. Postup orgánů Finanční správy České republiky ve věci prominutí těchto pokut je poté blíže upraven samostatným pokynem Generálního finančního ředitelství GFR-D-29 ve znění Dodatku č. 1 ze dne 2. 3. 2017. V případě, že daňovému subjektu ve včasném podání následného kontrolního hlášení bránily důvody, které lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit, správce daně může tak tyto důvody posoudit v samostatném řízení o prominutí pokuty uložené předmětným rozhodnutím. Navíc Generální finanční ředitelství právě v Dodatku č. 1 výše uvedeného pokynu rozšiřuje možnosti prominutí pokut u kontrolního hlášení, a není tak pravdou, že by nepostupovala finanční správa u daňových subjektů tolerantně, ba naopak další možnosti prominutí pokut jsou spíše úlevou pro daňové subjekty. Ohledně námitky, ve které žalobce tvrdí, že Ústavní soud shledal podávání kontrolních hlášení za neústavní zásah do práv občanů, žalovaný konstatoval, že právě naopak Ústavní soud neshledal neústavnost sankčního mechanismu upraveného § 101h ZDPH. „...*Ohledně navrhovatelí namítaného neústavního deficitu sankcí spojených s porušením povinností vztahujících se ke kontrolnímu hlášení, je v první řadě nutno poukázat na v mezidobí přijatou právní úpravu s účinností od 29. 7. 2016. Nová ustanovení § 101j a § 101k zákona o dani z přidané hodnoty byla do zákona vložena již zákonem č. 243/2016 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím celního zákona. První z nich stanoví, že povinnost uhradit pokutu za dodatečné podání kontrolního hlášení bez výzvy správce daně nevzniká, pokud v daném kalendářním roce nedošlo u plátce k jinému prodlení při podání kontrolního hlášení. Druhé ustanovení umožňuje správci daně zcela nebo zčásti prominout pokutu, jestliže k nepodání kontrolního hlášení došlo z důvodu, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit, a to aniž by byl vázán návrhem plátce. Odtud je zřejmé, že hlavní důvody, pro které navrhovatelé pokládají ustanovení § 101h za protiústavní, tedy fixní sankce bez možnosti jejich prominutí nebo modifikace a s nimi spojená nemožnost správního orgánu individuálně věc posoudit a pokutu moderovat, byly touto novelizací odstraněny. ... Ústavní soud proto nedospěl k závěru o neústavnosti sankčního mechanismu upraveného*

ustanovením § 101h zákona o dani z přidané hodnoty.“ (viz nálezn Ústavního soudu ze dne 6. 12. 2016, sp. zn. Pl. ÚS 32/15).

9. K námitce žalobce, že prvostupňový správce daně i žalovaný postupovali při vydání sankce nepřiměřeně a v rozporu se zákonem, žalovaný uvedl, že správce daně je dle základních zásad správy daní povinen postupovat v souladu se zákony a jinými právními předpisy, přičemž musí ctít zásadu legitimního očekávání [viz § 5 odst. 1 a § 8 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „*daňový řád*“)]. Podle § 5 odst. 2 daňového řádu může činit pouze to, co mu zákon výslovně dovoluje. Svévolné odchýlení se od zákonného ustanovení by představovalo porušení těchto zásad a z toho vyplývající jeho nezákonný postup.
10. S ohledem na výše uvedené má žalovaný za to, že napadené rozhodnutí nebylo vydáno v rozporu se zákonem, žalobcem vznesené námitky nejsou důvodné a napadené rozhodnutí netrpí nezákonností žalobcem tvrzenou. Žalovaný považuje za prokázané, že jak žalovaný v průběhu odvolacího řízení, tak i správní orgán prvního stupně naplnily v přezkoumávaném případě dikci zákona. Zároveň má žalovaný za to, že je zcela nepochybné, že nedošlo k vydání nezákonného rozhodnutí.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

11. Žalovaný při jednání setrval na svých dosavadních tvrzeních. Žalobce uvedl, že ani k dnešnímu dni není povinnost uložená zákonem o podávání kontrolního hlášení uložena zákonným způsobem dle obecně platných právních principů. Zákon není splnitelný, jestliže ukládá povinnost podat kontrolní hlášení ve struktuře a formátu určeném správcem daně. Z dikce zákona by takto vyplývalo, že každému daňovému poplatníkovi by příslušný správce daně měl určit struktura a formát elektronického podání. Toto by měl provést zákonným způsobem, tedy rozhodnutím vůči každému daňovému subjektu. Obecně všem daňovým poplatníkům by povinnosti měly být určeny zákonem zveřejněném ve sbírce zákonů. Toto však v okamžiku pro podání vůbec prvního kontrolního hlášení daňovými subjekty splněno nebylo, ani k tomu nedošlo k dnešnímu dni. Požadovat po daňovém subjektu, aby hledáním na internetu docházel k zákonné povinnosti čtením webových stránek, v právním státě nelze. V počáteční fázi zavádění kontrolního hlášení došlo k proklamaci daňové správy, v čele s Ministerstvem financí a tedy závaznému veřejnému příslibu, že v prvotních počátcích bude vůči daňovým subjektům postupováno smírně a bez uplatňování sankcí v jejich drakonické podobě při nevýznamných pochybeních. Jak bylo řečeno v žalobě, drobný podnikatel, s minimální daňovou povinností, obdržel pokutu za nepodstatné časové prodlení, aniž by bylo zákonem umožněno odvíjet sankci od následků jeho jednání, ale je tato stanovena v pevné výši bez ohledu zda subjektem je např. státní podnik ČEZ nebo plátce s obratem v řádu statisíce a výslednou daní do 1000 korun. Žalovaný vystavil pokutu prakticky s ročním zpožděním, nejde tedy ani říci, že by tato sankce měla vést k nápravě v jednání žalobce. Nezákonnost rozhodnutí žalovaného by se navíc měla opírat o jasné znění zákona č. 243/2016 Sb., Částka 95/2016 s platností a účinností od 29. 7. 2016, kde v přechodných ustanoveních článek 5 je uvedeno: „*Povinnost uhradit pokutu podle § 101h odst. 1 písm. a) zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, která vznikla přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a o které nebylo rozhodnuto platebním výměrem přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, zaniká dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.*“ Platební výměr vydaný dne 7. 3. 2017 je tedy zcela nezákonný.

V.

Posouzení věci soudem

12. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.r.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
13. Podle § 101h odst. 1 písm. d) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, pokud plátce nepodá kontrolní hlášení ve stanovené lhůtě, vzniká mu povinnost uhradit pokutu ve výši 50 000 Kč, pokud jej nepodá ani v náhradní lhůtě.
14. Žalobce nepodal kontrolní hlášení za zdaňovací období prvního čtvrtletí 2016. Výzvou k podání kontrolního hlášení prvoinstančního orgánu ze dne 2. 5. 2016 bylo žalobci uloženo „*do 5 dnů ode dne oznámení této výzvy podat kontrolní hlášení*“. Žalobce byl

současně ve výzvě poučen o tom, že „pokud plátce nepodá kontrolní hlášení ani v náhradní lhůtě, vzniká mu povinnost podle § 101h odst. 1 písm. d) zákona o DPH uhradit pokutu ve výši 50.000 Kč“. Výzva byla žalobci doručena dne 4. 5. 2016. Žalobce na výzvu reagoval až dne 5. 6. 2016, tedy opožděně, a kontrolní hlášení podal.

15. Ústavní soud v nálezu ze dne 6. 12. 2016, sp. zn. Pl. ÚS 32/15 (dostupný na <https://nalus.usoud.cz>), v bodu 77 uvedl: „Ohledně navrhovateli namítaného neústavního deficitu sankcí spojených s porušením povinností vztahujících se ke kontrolnímu hlášení je v prvé řadě nutno poukázat na v mezidobí přijatou právní úpravu s účinností od 29. 7. 2016. Nová ustanovení § 101j a 101k zákona o dani z přidané hodnoty byla do zákona vložena již zmíněným zákonem č. 243/2016 Sb. První z nich stanoví, že povinnost uhradit pokutu za dodatečné podání kontrolního hlášení bez výzvy správce daně nevzniká, pokud v daném kalendářním roce nedošlo u plátce k jinému prodlení při podání kontrolního hlášení. Druhé ustanovení umožňuje správci daně zcela nebo zčásti prominout pokutu, jestliže k nepodání kontrolního hlášení došlo z důvodu, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit, a to aniž by byl vázán návrhem plátce. Odtud je zřejmé, že hlavní důvody, pro které navrhovatelé pokládají ustanovení § 101h zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění zákona č. 360/2014 Sb., za protiústavní, tedy fixní sankce bez možnosti jejich prominutí nebo modifikace a s nimi spojená nemožnost správního orgánu individuálně věc posoudit a pokutu moderovat, byly touto novelizací odstraněny. Jediné pokuty, na něž se zmíněné instituty vyloučení vzniku a prominutí pokuty nevztahují, jsou nyní pokuty ukládané správcem daně ve výši do 50 000 Kč plátcí, který na základě výzvy správce daně k odstranění pochybností nezmění nebo nedoplní nesprávné nebo neúplné údaje ani prostřednictvím následného kontrolního hlášení; a dále pokuty ve výši do 500 000 Kč ukládané tomu, kdo nesplněním povinnosti související s kontrolním hlášením závažně ztěžuje nebo maří správu daní. Z koncepce těchto peněžitých sankcí však vyplývá, že jejich uložení předchází jiné delikt ní jednání plátce či nedostatky v plnění jeho povinností. Navíc se na tyto sankce vztahuje ustanovení § 101h odst. 6 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění zákona č. 360/2014 Sb., dle kterého při stanovení výše těchto pokut dbá správce daně na to, aby pokuta nebyla v hrubém nepoměru k významu porušené povinnosti a k závažnosti následku pro správu daní; přitom přihlédne zejména k míře součinnosti ze strany plátce. I u těchto sankcí tedy zákon předvídá možnost jejich moderace při zvážení všech okolností vytýkaného porušení povinností ze strany plátce správcem daně. Ústavní soud proto nedospěl k závěru o neústavnosti sankčního mechanismu upraveného ustanovením § 101h zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění zákona č. 360/2014 Sb.“.
16. Ze závěrů, ke kterým dospěl Ústavní soud ve shora uvedeném nálezu, vyplývá, že ustanovení § 101h odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty nelze považovat za neústavní a případné individuální okolnosti toho kterého případu lze zohlednit teprve v řízení o prominutí pokuty.
17. Správní orgány tak nemohly v řízení o udělení pokuty přihlížet k okolnostem namítaných žalobcem, tj. že „vlastní daňové přiznání bylo na velmi malou částku“, „pokuta se několikanásobně vymyká stanovené dani“, „pozdní podání hlášení nezasáhlo podstatným způsobem do možnosti vyměřit daň, případně zkontrolovat daň souvisejících daňových subjektů, protože kontrolní hlášení neobsahovalo žádné významné částky“, „pokuta je neodůvodnitelně nepřiměřená pochybení žalobce, nepřiměřeným způsobem zasahuje do hmotných práv a vymyká se několikanásobně stanovené dani v průběhu několika let“, „okamžitá úhrada je pro žalobce dost obtížně splnitelná bez podstatného zásahu do výživy

rodiny“ či „zohledňovat míru závažnosti pochybení“.

18. Pokud plátce nepodá kontrolní hlášení včas na základě výzvy k podání kontrolního hlášení v náhradní lhůtě, nemůže správce daně na základě ustanovení § 101h odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty rozhodnout jinak, než uložit pokutu ve výši 50 000 Kč. Předmětné ustanovení ani jiné ustanovení neumožňuje při rozhodování přihlížet k jakýmkoli jiným skutečnostem, než k tomu, zda byla či nebyla dodržena stanovená lhůta (soud doplňuje, že v projednávané věci byla lhůta překročena o značný časový úsek – viz shora bod 14 rozsudku). Stejně tak není možné uložit pokutu v jiné výši než ve výši 50 000 Kč, tedy s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti případu výši uložené pokuty moderovat.
19. Takové právo nepřisluší ani soudu. Podle § 78 odst. 2 s.ř.s., rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě. Vzhledem k tomu, že v nyní souzené věci byl trest stanoven v jediné možné výši, nelze objektivně dospět k závěru o zjevné nepřiměřenosti výše uložené pokuty a přistoupit tak k upuštění od trestu nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených. Zákon současně nestanoví žádné rozmezí výše sankce, a proto zde nejsou ani žádné „meze zákonem dovolené“, ve kterých by se soud mohl při snížení trestu pohybovat.
20. Pokud jde o žalobcem obecně tvrzené „proklamace Ministerstva financí a Generálního finančního ředitelství“, je nezbytné uvést, že tyto nejsou způsobilé jakkoli měnit platné a účinné právní předpisy. Žalobci nic nebránilo, aby konkrétní skutkové okolnosti svého případu uplatnil v řízení o prominutí pokuty v souladu s § 101k ZDPH, a pokud tak učinil, a nebyl úspěšný, mohl takové negativní rozhodnutí napadnout žalobou u soudu. V nyní souzené věci soud nepřezkoumává zákonnost rozhodnutí o neprominutí uložené pokuty, a proto nemůže přihlížet k tvrzené nezákonnosti takového rozhodnutí.
21. Soud dále neshledal důvodnou námitku prekluze uložené pokuty, kterou žalobce uplatnil při jednání soudu. Jestliže se žalobce ve své argumentaci opírá o znění přechodného ustanovení obsaženého v článku XXXIV bodu 5 zákona č. 243/2016 Sb., podle kterého „*povinnost uhradit pokutu podle § 101h odst. 1 písm. a) zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, která vznikla přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a o které nebylo rozhodnuto platebním výměrem přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, zaniká dnem nabytí účinnosti tohoto zákona*“, z něhož prekluzi dovozuje, pak soud uvádí, že jednak pokuta byla v projednávané věci uložena podle § 101h odst. 1 písm. d), jednak skutková podstata daného přechodného ustanovení nebyla vůbec naplněna, když povinnost uhradit pokutu vznikla na základě až platebního výměru ze dne 7. 3. 2017 – tedy po dni nabytí účinnosti zákona č. 243/2016 Sb.
22. Jestliže žalobce při jednání uvedl, že pokuta byla uložena za nesplnitelné chování v podobě podání kontrolního hlášení ve struktuře a formátu určeném správcem daně, pak soud musí konstatovat, že v případě žalobce kontrolní hlášení (byť opožděně) podáno bylo ve stanovené formě, kterou ostatně ani sám žalobce při daném úkonu jinak nezpochybnil, námitka nesplnitelnosti povinnosti, jejíž porušení bylo následně sankcionováno napadeným rozhodnutím, proto nemůže být shledána důvodnou.

VI.

Rozhodnutí soudu

23. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VII.

Náklady řízení

24. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 24. srpna 2018

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu